

XXXV CONCURS DE PROSA I POESIA EN CATALÀ PER A NO PROFESSIONALS 2023

Obres guanyadores en categoria prosa,
nois i noies de 15 a 17 anys

946

1r premi: Paula Rodríguez Juan

17 d'agost

Ella

El dia que el vaig conèixer el sol m'acoloria d'un torrat daurat. Era una tarda calorosa d'estiu i la platja estava pleníssima de gent, i entre tot aquell murmurí de persones el vaig poder distingir. Tenia el bronzejat provocat pel sol més maco que havia vist, el cabell negre amb uns rínxols molls, però perfectament pentinats cap enrere, era prim i alt. I els seus llavis eren espectaculars i en ells es dibuixava un somriure preciós. La samarreta blanca bàsica s'adaptava perfectament al seu cos atlètic i el banyador vermell sang li quedava de meravella. La primera vegada que el vaig veure, vaig sentir una punxada a l'estómac, no sé com ho podria explicar, si amor a primera vista, una fiblada d'amor o les hormones revolucionades, l'únic que vaig saber és que ell tenia un magnetisme que atrapava a tothom que el mirava, tenia alguna cosa que feia que no pogués apartar la vista... Ell era el típic amor que t'enganxava, però que mai es quedava.

Ell

El primer dia que la vaig veure pensava que no era real, el seu cabell era negre com la nit més fosca, tenia uns ulls enormes i del color del fons més profund del mar, on et podies perdre durant hores i hores, les pestanyes llargues li tocaven les celles poblades també d'un negre intens. El seu nas petit encaixava perfectament en la seva cara fina i ovalada. Tenia un bronzejat poc definit, però que a ella li quedava fabulós. Portava un vestit de bany que li combinava amb els seus ulls. La vaig veure de lluny parlant i rient amb les seves amigues, no podia parar de mirar-la, era magnètica. En un moment donat, les nostres mirades es van trobar, però no vaig poder aguantar-li la mirada, era massa intensa... Però en ella vaig poder trobar un buit. La seva

mirada em cridava que volia ser rescatada del seu forat, per poder alliberar-se.

Ella

Estic tipa de mirar-lo des de lluny, ja fa una setmana que el veig cada dia trepitjar la Barceloneta a dos quarts de quatre de la tarda en punt. Cada vegada que el veig el trobo més bell. El seu somriure és espectacular, els seus ulls verds són misteriosos i penetrants. L'he enxampat més d'un parell de vegades mirant-me. La seva cara em resulta totalment desconeguda, en canvi, els seus ulls em diuen que aquest noi el conec d'abans, en una vida passada... M'hi voldria acostar, però no sé si seré corresposta amb la mateixa simpatia amb la qual em vull acostar jo. Tot ell, m'indica que sí, que també l'interesso, però tinc por.

EI

Aquesta última setmana l'he observat molt, em sembla captivadora i m'encantaria apropar-m'hi i preguntar-li qualsevol cosa, alguna ximpleria, tot serviria. Però no tinc la valentia suficient per a fer-ho, així que m'haig de conformar a reparar-la des de la llunyania. Cada detall seu em sembla encantador, el seu riure agut podria arribar a ser música per mi. Tota ella és perfecta...

EI

Estem a 17 d'agost, és el meu últim dia per Barcelona, demà al matí me'n vaig un altre cop cap a Terrassa, he estat tres setmanes aquí i no he pogut ni dirigir-li cap paraula a la noia més maca que he vist mai. La tarda a la platja transcorre molt de pressa i cada cop queda menys temps per deixar-la enrere. Vull saludar-la, dir-li alguna cosa, però no em surt, tinc por. És l'hora de marxar i sento un buit al pit que es barreja amb la tristesa de deixar-la en aquesta platja. No puc, no puc, soc un covard. Quan arribo al carrer llarg ple de paradetes, algú em toca l'espatlla, em giro i em diu: "Hola", però no aconseguixo escoltar res més del que em diu, ho veig tot negre, em fa mal tot, no em puc moure, enmig de la foscor veig la llum. Me n'estic anant.

Ella

Veig com se'n va, no vull que això quedi així, haig de fer alguna cosa, ho necessito. No se'm pot escapar, no ho puc permetre. El veig marxar, més d'hora del normal de la platja, així que començo a caminar rere seu. Vull dir-li el que sento, ho vull fer, sé que no només jo estic sentint aquesta connexió. Arribem a les Rambles molt més

ràpid del que m'hauria agradat, encara no sé què dir-li. Però és ara o mai, li toco l'esquena i es gira, les nostres mirades connecten. Els seus ulls verds i els meus ulls blaus per fi es veuen de prop. El saludo, però la furgoneta blanca que fa un soroll estrepitós em treu del meu somni. Tot negre, res més, intento dissipar aquest color i trobar el verd que tant m'agrada, però no el trobo. Sento crits i plors, no obstant això, l'únic que em calma és la respiració que tinc al meu costat. És ell. Li acosto la mà i ell arrossega la seva. Aquell tacte és el millor que he pogut sentir mai. Ara ja me'n puc anar tranquil·la.

2n premi: Nàdia Barrosell Titsch

Planta set i porta número dos

A les nou del matí he anat al metge, són les dotze i acabo d'arribar a casa. Busco desesperada les meves claus a la bossa, ja que no les trobo, per fi les tinc i obro el portal. Visc en un edifici modern i enorme. Té vint plantes i el meu pis és a la setena. Em dirigeixo a l'ascensor i premo el botó. Passen un segons i sento la porta del portal obrir-se. Entra un home i la Clara. L'home és alt, sofisticat i duu unes ulleres vermelles. La Clara és la veïna del quart. Jo crec que té uns trenta anys, treballa a una gran empresa i sempre està enfeïnada o malhumorada. L'home mira atentament el mòbil i la Clara parla per telèfon amb algú de la feina, segurament.

- Bon dia. –diu l'home sense desviar la seva mirada de la pantalla.

- Bon dia. –responc amb rapidesa. Les portes del gran ascensor s'obren i surt la Daniela. La Daniela és la veïna del tercer pis, és jove, alegre i porta una vida molt saludable.

- Adeu, Bruneta, vaig al gimnàs que ja faig tard! – diu mentre surt corrent de l'ascensor.

La Daniela sap perfectament que odio que em diguin "Bruneta", ja de per si el nom de Bruna no m'agrada. Però ja no m'esforço a dir-li perquè mai se'n recorda, la pobra.

-Adeu, Daniela. – responc amb un somriure. Tots tres entrem a l'ascensor, les portes es tanquen i...

- Espereu! –crida algú.

Paro l'ascensor i veig el meu veí preferit, l'Enric. L'Enric és pianista i, segons ell, quan més està inspirat per tocar és a les dues del matí, quan jo i tots volem dormir.

- Gràcies, Bruna. – respon accelerat pel petit esprint que ha fet.

Li somric i l'Enric prem els botons número tres i set, que és on vivim. La Clara prem el dos i l'home cap. L'ascensor para a la primera planta i puja la Rita. És una

senyora gran molt rondinaire, viu al cinquè. Segur que ha anat a queixar-se d'alguna cosa al president de la comunitat que viu al primer.

Quin fred que fa, estic farta! –pensa la Rita.

- Sempre t'estàs queixant Rita. –dic una mica molesta.

Tothom em mira amb una cara d'incomprensió.

- Què dius jove, si ara no he dit res. –respon mentre prem el botó número cinc. Juraria que ho he escoltat, que estrany.

La camisa de la Bruna és horrorosa, pobra, no li afavoreix pas. – pensa la Clara
Abans de dir res, penso. Ningú s'immuta, però jo ho he escoltat. Miro la Clara amb mala cara i m'aparta la mirada de seguida, com si li hagués llegit el pensament... Això! Si no m'equivoco, el comentari de la Clara i el de la Rita no els han dit en veu alta, sinó que són els seus pensaments. Puc saber què passa pel cap de la gent! Em concentraré, a veure si torna a passar.

He de preparar les partitures pel concert i encara no he començat. – pensa l'Enric
Sempre tot en l'últim moment, molt malament Enric.

Aquest home fa olor de gel antisèptic, quin fàstic. –pensa la Rita.

La Rita mai canviarà, sempre criticant a la gent. Quin remei!

Planta set i porta dos, planta set i porta dos, planta set i porta dos... –pensa l'home.
Planta set i porta dos? Per què aquest home repeteix contínuament això? Jo visc a la planta set i la porta número dos! Miro l'home i la seva expressió facial mostra nerviosisme i una certa inquietud. Ara soc jo la que està nerviosa.

No ho vull fer... Ho hauré de fer de pressa i sense pensar en res. –pensa l'home.

Però que diu aquest boig! No m'ho puc creure, em voldrà assassinar o robar? Sense adonar-me'n ja som a la planta sis. A l'ascensor només quedem l'home i jo, un a cada punta d'aquest. L'ascensor puja i en res estem a la planta set. Les portes s'obren i sento com l'angoixa i la tensió recorre tot el meu cos. Sense pensar-ho dues vegades, arrenco a córrer cap a la meva porta. Pel camí busco les claus, però no les trobo. Soc davant la meva porta i encara no les tinc. No pot ser, necessito les claus ara mateix! On són, on són, on són...

De sobte, noto que algú em toca l'espatlla lleugerament. Em quedo immòbil. No reaccio ni em moc.

- Bruna Vila? Senyoreta Vila és vostè? – diu l'home.

M'adono que m'està parlant i em giro cap a ell amb temor. - Si...jo... jo... Jo soc la Bruna Vila. –dic travant-me.

- Aquí tens una carta oficial del Jutjat Social de Barcelona. –diu nerviós. - Gràcies. – responc amb confusió.

El meu primer dia de feina i espanto una noia, quin desastre! –pensa l'home.

3r premi: Lucia Pérez Cabeza

Per un regnat lliure

Atenea princesa d'Atenes, filla del rei Apol·lo i la reina Selene.

Aquesta família es trobava preparant-se per a tenir un sopar amb diferents monarquies, la nostra protagonista Atenea estava posant-se un preciós vestit daurat de seda amb acabats en tul brillant i uns senzills talons negres.

D'altra banda, Troia princesa troiana, filla del rei Ares i la reina Àrtemis, també estava convidada a aquest sopar i estava posant-se un bell vestit verd fosc de tul amb una cotilla daurada i talons negres.

Una vegada les dues famílies es trobaven en el lloc acordat, les princeses es van presentar i van començar a conversar mentre sopaven i comentaven les seves vivències en diferents batalles i guerres.

Uns dies més tard es van trobar de nou en una presentació de les princeses de Grècia i els seus voltants, en la qual les princeses demostraven les seves aptituds i virtuts. Atenea va començar amb una exhibició mostrant els seus dots amb l'arc; més tard Troia va mostrar els seus dots barallant-se contra diversos contrincants, al cap de poc les nostres protagonistes es van enfrontar acabant amb una baralla d'espases, en la qual contra tot pronòstic va guanyar Atenea.

Conforme va anar passant el temps, van anar mantenint el contacte mitjançant l'intercanvi de cartes, gràcies a això, ambdues comencen a tenir sentiments l'una per l'altra. Amb el temps el pare de Troia, Ares, descobreix aquestes cartes i entra en fúria i comença una batalla campal enviant un exercit a matar Atenea; quan el rei Apol·lo rep la notícia que un exèrcit es dirigeix a palau munta una operació per contraatacar aquesta declaració de guerra i protegir la seva filla. Troia, obligada a lluitar en contra dels seus sentiments, lluitava amb llàgrimes d'ira en els seus ulls, cada vegada que matava un home tènia la sensació que la perdria i li murmurava ho sento al cos ja sense vida.

Atenea, en veure la situació de l'exterior, sense pensar-s'ho dues vegades, va voler sortir a lluitar, però en adonar-se que a la porta de la seva habitació hi havia vuit homes tallant-li el pas es va veure obligada a posar-se la seva armadura i sortir per la finestra. Quan Troia la va veure es va posar a plorar i en el moment en el qual un

dels soldats grecs l'anava a matar fent un salt, li va fer d'escut travessant l'espasa el cos de l'Atenea, en aquell precís instant Troia va parar la situació i va agafar-la entre els seus fermes braços fent-li el que pensava que seria el seu primer i últim petó, i amb la força de la ira va anar a buscar al seu pare per a matar-lo posseïda per la fúria que el seu amor s'hagués sacrificat per ella. Troia aconsegueix matar el seu pare, acabant així amb el seu regnat de sang, suor i llàgrimes.

Amb la mort d'Ares, Troia es converteix en la nova reina troiana , decidint posar fi a tots els conflictes entre regnes.

Mesos més tard, gràcies als remeis d'una curandera que es va trobar Atenea malferida i dessagnant-se després de la batalla, es va recuperar i quan Troia es va assabentar d'aquest fet, no va dubtar en anar a buscar-la, eufòrica. Només veure's van esclafir a plorar, perquè ambdues es donaven per mortes, iniciant juntes aquella relació que tant desitjaven, ara sí, sense cap impediment de cap mena. Convertint-se amb aquesta unió en la primera monarquia dirigida únicament per dues dones que s'estimen.